

alleen  
est.  
ds.  
len kin-  
is voor-  
edervan-  
heden  
aan de  
Kerk  
staven,  
hebben  
ten we  
a, waar-  
pogd-  
dat niet  
de we  
ogelijk  
oor het  
ten te  
stuk is  
dat de  
t, door  
worden,  
uitzon-  
groe-  
Ame-  
Kerk  
daarin  
lerdoo-  
de  
postelen  
en, om-  
feit is,  
g in de  
comen;  
len kin-  
gewest  
kel deel  
wel in  
Klein-  
stinus  
en, dat  
lerdoo-  
chtigste  
anismen.  
Hoe-  
het n Wes-  
Refor-  
illende  
leef bij  
ma en  
rg, dat  
der  
rdut al  
hielden.  
ijnsche,  
antsche,  
meerde  
de In-  
op vast-  
schier  
beg de  
en met  
nerde,  
e meest  
eft het  
tasten.  
et punt  
verzet-  
pals de  
werden  
n en te  
rvolg,  
indend  
ddelijk  
mpang  
tuurlijk  
stelijke  
n zich  
leen is  
groep  
ijkheid  
te, die  
onken,  
leiden  
vonden  
onfelli-  
s deze  
is en  
os, dat  
n een-  
doen,  
es zich  
schap-  
ken  
in te  
eligen  
Kerk  
sme te  
aardig,  
naast  
p een  
neemt  
staant  
nuewe  
een  
lat de  
verzet  
parom  
gebod  
ng van  
raken.  
in al  
Apos-  
heeft  
riste-  
deze  
jood-  
moet  
tingen  
eenen  
hand-  
le en  
offers  
innen  
n een  
niet,  
h uit,  
het de  
ening

houdt, en meent wijzer te zijn dan de uitnemendste mannen, die God de Heere als leidlieden in alle eeuw aan zijn Kerk geschonken heeft.

Op de Katholiciteit van den kinderdoop, indien we dit zoo mogen uitdrukken, moet daarom wel degelijk nadruk worden gelegd, wanneer men met tegenstanders van den kinderdoop te doen heeft. Maar dit wil nog niet zeggen, dat de gronden en argumenten, die door de verschillende Kerken worden aangevoerd, daarom door ons zouden moeten worden overgenomen. Als Gereformeerden en inzonderheid als Calvinisten nemen we tegenover den kinderdoop een eigenaardig standpunt in. En het komt er op aan, scherp en duidelijk te doen uitkomen, waarom onze Kerk den kinderdoop handhaaft.

Nu is het natuurlijk niet zoo gegaan, dat de Reformatoren, en met name onder hen Calvijn, zich eerst op alle punten rekenschap hebben gegeven van de gronden van den kinderdoop, voordat zij dien doop zelf aannamen. Het leven gaat vooraf, daarna volgt het nadenken. De kinderdoop bestond, ze hebben dien kinderdoop overgenomen uit de Christelijke kerk van vroeger eeuwen. Ze deden dat instinctief, maar door juist tastgevoel geleid. En eerst later hebben ze zoowel tegenover de valse gronden, die de Roomsche Kerk voor dien kinderdoop aangaf, als tegenover de Wederdoopers, die den kinderdoop bestreden, hun eigen standpunt ontwikkeld. En zelfs moet daarbij nog weer onderscheid gemaakt worden tusschen het standpunt door elk der Reformatoren ingenomen. Luther dacht over den kinderdoop heel anders dan Zwingli, en Calvijn weder anders dan Zwingli en Luther. Het verschil tusschen de drie Reformatoren raakt niet alleen het Avondmaal, maar evengoed het sacrament van den doop, al mag dit verschil in de polemiek niet zoo sterk op den voorgrond zijn getreden. En wie het echte Gereformeerde standpunt wil innemen, heeft niet alleen op de controvers met Rome en de Anabaptisten, maar evengoed op dit verschil met de Luthersche en Zwingliaansche doopsopvatting te letten. Eerst moet daarom worden afgewezen wat naar Gereformeerde opvatting niet de grond van den kinderdoop kan zijn, en daarna moet worden aangewezen, wat die grond dan wel is.

DR. H. H. K.

#### Voor Kootwijks scholen.

In hartelijken dank ontvangen door bemiddeling van den heer J. J. Buskas te Utrecht, uit de nalatenschap van Meij. E. Pauwe te Utrecht overleden, f 100.

Da. J. H. HOUTZAGERS, voorzitter.

#### Leestafel.

DR. J. C. DE MOOR, RUTH, VIER PREDIKATIES, J. H. Kok — 1915 — Kampen.

In de NOORDERKERK te 's-Gravenhage heeft DR. DE MOOR dezen zomer het boek RUTH in vervolgpreken voor zijn Gemeente behandeld en wel zoo, dat hij uit elk der vier hoofdstukken telkens als, tekst van zijn preek, een of meer verzen koos, waarin de hoofdgelachte van het caput is aangewezen.

Deze preek heeft hij nu in het licht gegeven. Het voordeel van de zooveel genoemde methode is, dat bij de behandeling van het Bijbelboek zijn inhoud niet verbrokkeld raakt, en dus de eenheid ongeschonden blijft. Het spreekt van zelf, dat die methode alleen toepasselijk is bij een Bijbelboek in welks hoofdstukken zulke saanvattende teksten zijn en dat alleen hij haar kan toepassen, die deze teksten dan vermag te vinden.

Dit laatste nu is DR. DE MOOR bijzonder wel gelukt.

Uit hoofdstuk I greep hij het 22e vers als hoofdgedachte en handelt dan, in zijn eerste preek, over: NAOMI'S TERUGKEER, doch zoo, dat reeds hier de figuur van RUTH naar voren komt. Voor zijn tweede preek, over hoofdstuk II, greep hij vers 23 en behandelt daarin als hoofdgedachte, RUTH'S EERSTEN GANG TOT BOAZ. Voor zijn derde, over hoofdstuk III, nam hij de verzen 16-18 en spreekt daaruit van RUTH'S TWEEDE GANG TOT BOAZ. En eindelijk, voor zijn laatste preek, over hoofdstuk IV, zag hij de hoofdgedachte in vers 13 en daaruit krijgt hij dan: HET HUWELIJK VAN RUTH EN BOAZ.

Dus is de eenheid bewaard, als in het Bijbelboek zelf.

In vier magistrale trekken beeldt de Haagsche prediker ons een trouwe reproductie van het klassieke vrouwbeeld, dat als origineel ons in de Schrift bewaard is.

In reproductie, die ons de zoo sympathieke Moabitische doet zien ten voeten uit.

RUTH, ik bedoel het boek, was eertijds, of het nog zoo is weet ik niet, bijzonder geliefd in de studentenwereld en als aanbevelingswaardig hulpmiddel voor aankomende theologianten bij hun oefeningen in het Hebreeuwsch.

Op RUTH leerde zoo'n theologiant bij aanvang de ééne grondtaal des Bijbels en als hij die vier capita maar eerst onder de knie had, schoot het met het grooter of kleiner aantal capita dat, bij RUTH, voor het propaedeutisch examen geseit werd, al aardig op. Niet gering aantal generaties van predikanten, heeft dus verkeerd met RUTH en ik ben er zeker van, dat, hoe die heeren ook thans op het stuk van richting verschillen, zij eenstemmig zijn in hun dank aan RUTH.

Dat echter bij het lezen en vertalen van dit toch zoo behoorlijk stukje Hebreeuwsche literatuur, met behulp van een grammatica en een woordenboek, van het zien van het mooie, om nog niet eens te spreken van het ontroerd worden door het religieuze, dat er ook in zit, bij zulk een, met de spraakkunstige vormen nog toebiddend en op de hem vreemde woorden nog zwogend theologiantje, niet veel terecht kwam, is te begrijpen en bij zoo'n voor-a-n-examen-sittend studentje ook wel te vergeven.

Maar, niet zoo te vergeven, al is het, uit zelfoverschatting, wel te begrijpen, is, dat men, als predikant, zonder de onmisbare begaafdheid toe te berispen, zich wel eens gewaagd heeft aan het bepreken van heel het boek RUTH.

Met 'n enkelen tekst uit dit Bijbelboek gaat dat nog wel. Ook de minst gedeelte kan daar

nog wel een niet al te slochte preek uitleveren. Maar met heel het boek!

Zeker, wij hebben in onze homiletische literatuur voortreffelijke proefstukken daarvan, doch ik heb er ook proeven van gehoord en gelezen, die verre bleven onder den meest bescheiden maatstaf, dien men hier aanleggen kan.

Wat dat gelezen-hebben betreft, herinner ik mij, dat 'n welmenende broeder, toen ik nog jong predikant was, sterk bij mij aandrong RUTH eens in 'n vervolgpreken te behandelen. Om mij wat aan te moedigen kreeg ik van hem ter leen een dik boek met, ik weet niet meer wel hoeveel preken over RUTH.

Het was werk van een toen reeds overleden predikant uit een der, wat wij in later dagen zouden noemen, 'Kerken van min vaste formatie'.

Ik wist, dat deze predikant, al was hij autodidact, in zijn tijd er een van singuliere gaven was geweest, maar zijn RUTH was mij toch al te singulier. Onder het vele ongemene dat ik er in vond is mij vooral bijgebleven, dat Naomi's woorden tot haar schoondochter in h. 1: 8-13 zooveel als een les was om zielen te behandelen. Als ORPA toch, had ook 'n verworpen nog wel eens neiging om uit MOAB mee naar JUDA te trekken, maar dan was het eisch van 'getrouwheid' om, als Naom!....

Lezer! ik spoor u de rest.

Ik sprak zoo even van de, voor het bepreken van het boek RUTH onmisbare begaafdheid, en het eerste wat ik daartoe reken is 'n niet geringe mate van wat ik zou willen noemen esthetischen zin.

Da. DE MOOR heeft dien en toont dien ook in dezen zijn 'predikaties' over RUTH.

'n Proeve.

'En nu te midden van al dit geweldige, *in de dagen als de richters richtten*, opens een lieflijke idylle! Een paar vrouwen. Een kind. Enkele nevenfiguren. Een verhaal van een familiegeschiedenis in een stadje van Juda. Geen gerucht makende daden, waar heel Israël van spreekt; geen veldslagen en heldendaden, geen getrippel van paarden en gedreun van legerscharen. Neen, het graan ruist op den akker; de sikkels slaan; het landvolk keert zingend weder van den arbeid van den oogst; in den stillen avond en den koelen nacht komt de geur van den akker u tegen.... En in plaats van een Debora, die haar hoogstemden jubelzang aanheft van Israëls overwinning, ziet ge aan het einde een bejaarde grootmoeder, ingelukkig, met een kind van haar schoondochter op haar schoot.... (p. 11).

Men ziet het; en door de twee tegenstellingen met het 'geweldige' komt het vredige van wat is als 'n placide dorpsnovelle des te mooier uit.

Maar, met esthetischen zin zonder meer, zijt ge er nog niet.

Het boek RUTH is toch niet maar 'n dorpsnovelle.

Voor ons, christenen, zitten er ook eeuwigheids-gedachten in.

Ook 'n geestelijke zin.

En om te bepreken heel het boek RUTH, moet men zelf doervoeld hebben wat daarin is die geestelijke zin.

Hier is 'n klip.

De klip waarop elk prediker strandt, die de gave, den tact mist om tusschen ware en valse allegorie te onderscheiden.

De MOOR bezit dien tact en die gave en verliest hier dan ook bij het 'vergeestelijken' nimmer de bezinning.

'n Proeve.

'Menigmaal is de inhoud van dit boek gansch en al vergeestelikt. Naom! is daar het beeld van het afgezworven maar terugkerend volk des Heeren. ORPA is dat van de wereld. RUTH dat der zoekende ziel. Boaz is als de lossere beeld van den Christus. Tot zoover gaan we gaarne mede, want ongetwijfeld hebben deze figuren alle zulk een betekenis voor de christenheid en komt in hun karakter en daden dit duidelijk uit. Maar als dan ook elk onderdeel vergeestelikt moet worden; als de zes maten, die RUTH voor Naom! medebrengt, de volle verzekerdheid des geloofs betekenissen moeten, en de lossere, die weigert zijn plicht te doen, de wet moet voorstellen, terwijl de tien oudsten der stad de tien geboden zijn — dan vragen wij ons toch af, of zulk een uitlegging is overeenkomstig de bedoeling des H. Geestes. (p. 12).

En aan dit exposé op het stuk van 'vergeestelijken', hetwelk hij in zijn eerste preek geeft, is DE MOOR zoo in deze als in de drie andere trouw gebleven.

In de derde plaats is er voor het goed preken over RUTH ook noodig een zekere gave om zich in te voelen in het zielbeweeg der in dit Boek optredende menschen.

En ook dit kan deze prediker.

Van Naom!, ORPA en RUTH, van Boaz en ook van dien anderen lossere, — dien egoïst —, krijgt ge den 'inwendigen mensch' te zien met zijn drijfveren en beweeggronden, zijn keuren en kiezen, zijn willen en handelen.

En eindelijk is voor preken over RUTH noodig een juiste blik op den ons, gelijk nu de MOOR op p. 77 terecht schrijft, zoo 'zonderling' als zelf aanstootelijk' voorkomenden raad van Naom! aan haar schoondochter en op RUTH'S doen naar dien raad, in hoofdstuk III.

Zoo op dien raad als op dat doen nu heeft DR. DE MOOR, naar het mij voorkomt, dien juiste blik en, met zijn drie opmerkingen van p. 78-79, doet hij u op dat 'zonderling' en aanstootelijk' zulk een kijk krijgen, dat het, in zijn Oosterse omgeving, niet meer vreemd doet en bij de zuivere motivatie en het rein bedoelen der twee vrouwen, zijn eerlijkheid verliest.

Zonals ik reeds zei, van RUTH de sympathieke Moabitische geeft DE MOOR een reproductie ten voeten uit. Van deze Moabitische, uit wie ook is de MESSIAS voor zoover het vleesch aangaat.

En heel de wijze waarop de Haagsche prediker in dezen bundel het boek dat naar RUTH heet, behandelt, doet mij van harte instemmen met den wensch, welken hij uitsprekt in zijn Voorwoord, dat die behandeling 'nog velen tegen moge zijn, opdat zij kiezen voor Israels God, of in die goede keuze bevestigd worden, mede door het nagaan van Zijn wondere wegen'.

G.

#### Officieele Berichten.

##### Vrije Universiteit.

Men meldt ons uit Klundert: Gelijk in den geheelen Westhoek van Noord-Brabant is ook te Klundert de actie voor de V. U. met kracht ter hand genomen. Jonge dames bezoeken een ieder, die daarvoor in aanmerking komt, en wekken op, om lid of begunstiger van de Vereen. voor H. O. op Geref. Grondslag te worden, of om de bijdrage te verhooien.

Woensdag 15 Dec. trad in het Geref. kerkgebouw op Prof. Groshede van Amsterdam, om voor een zeer aandachtig gehoor het goed recht en het belang van de V. U. te bepleiten. Vooral werd de nadruk gelegd op het echt nationale karakter van de V. U. De hoogeschoolen in Nederland waren oorspronkelijk Gereformeerd, en bedoelden niet anders dan Gereformeerd de wetenschap te beoefenen en de Geref. waarheid te bevorderen. Datzelfde bedoelt de V. U. En alleen die beoefening der wetenschap is in het belang van ons volk. Het heerlijke is, dat een ieder daarin de V. U. die leeft uit en voor het volk, steunen kan. Niet door zelfwetenschap te beoefenen, maar door gebod, door geldelijken steun.

Aan het einde der uitnemend geslaagde vergadering, werden de belangen der Ver. voor H. O. op Geref. Grondslag en der V. U., door den spreker den Heere opgedragen. Met goeden grond mag worden gehoopt, dat ook door de gehouden rede de liefde voor de V. U. is aangewakkerd.

##### Classe 's-Gravenhage.

De kerkeraad der Gereformeerde kerk te 's-Gravenhage bericht, dat de classe 's-Gravenhage D.V. vergaderen zal te 's-Gravenhage op Dinsdag 8 Februari e.k. gewone tijd en plaats. Punten voor het agendum worden ingewacht vóór Dinsdag 18 Januari a.s. bij den scriba, Van Speijkstraat 105, 's-Gravenhage.

Namens den kerkeraad voorn:

C. LION CACHET, scriba.

##### Christelijk Onderwijs in Suriname.

Tien eenige jaren geleden het Bestuur der Evangelische Broedergemeente zich genoodzaakt zag, de opheffing van hare Scholen in Suriname te overwegen, omdat de financiële lasten niet langer te dragen waren, heeft de in Nederland voor dat doel werkende Vereniging, n.l. de 'Maatschappij tot bevordering van het godsdienstig onderwijs onder de inlandse bevolking in de kolonie Suriname' — kortweg genoemd 'de Haagsche Maatschappij' — die opheffing weten te voorkomen. Zoolang het haar mogelijk zou zijn, zou de Maatschappij f 6000.— jaarlijks naar Suriname te zenden. Zoo is het ook enkele jaren gegaan. Ditmaal zal de Penningmeester van genoemde Maatschappij, G. C. Baron van Asbeck, de Ruitersstraat 71, Den Haag, slechts f 3200.— naar Suriname kunnen zenden, tenzij de zendingvrienden en de vrienden van Christelijk onderwijs in Nederland alsnog zorgen voor de ontbrekende f 2800.—.

Deze zaak verdient de aandacht en de sympathie van alle gegoeide Nederlanders. Door vreemdelingen werden, alleen door zendingstijfde gedreven, in onze Nederlandsche kolonie 32 scholen allengs opgericht, welke einde 1914 door 3018 leerlingen bezocht werden. Zes van die scholen zijn te Paramaribo gevestigd, 15 in de districten, 8 bij de Boschnegers en 1 is alleen voor Britsch-Indische kinderen. De Evangelische Broedergemeente doet daar Nederlandsch werk in den besten zin, dat ook door het Koloniaal Bestuur wordt gewaardeerd en gesteund. Mogen velen zich gedrongen gevoelen om, door inzending van een groote of kleine gift aan bovengenoemd adres, te toonen, dat zij medegevoelen de verantwoordelijkheid van ons Nederlandsche volk voor de instandhouding van dezen zegenrijken arbeid.

##### WEDUWENZORG.

Vereeniging van beneden den rang van Officier gepensioneerde militairen van Leger, Marine en Koloniën.

Goedgekeurd bij Kon. Besluit van 17 Mei 1909, Staatsbl. No. 55.

Eere-commissie:

K. Eland, gepens. luit.-gen., oud-Minister van Oorlog, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, (voorzitter).

A. G. Ellis, gep. vice-admiraal, oud-Minister van Marine, adjud. i.b.d. van H.M. de Koningin.

J. J. G. Baron van Voorst tot Voorst, generaal-majoor, adjud. i.b.d. van H.M. de Koningin.

Jhr. P. J. Boogaert, oud-officier.

A. Baron van Dedem van den Berg, lid van de 'Tweede Kamer der Staten-Generaal, oud-officier van den Generalen Staf.

L. F. Duymaer van Twist, kapitein, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Eere-voorzitter der Afd. Amsterdam: WelEdelGestr. Heer J. A. H. Jockin, kapitein i.b.d. Landstorm.

Een Noodkreet voor 400 Weduwen van gepensioneerde Onderofficieren en Minderen van Leger, Marine en Koloniën.

L. S.

'Het houdt niet op! 'zal uwe eerste gedachte zijn; weer een bede om hulp. U hebt gelijk, het is bijna ondoenlijk, nog een penninkje af te zonderen, en toch durven we u den bedelnap toesteken.

Onze zaak, ons doel moet tot elk hart doordringen.

Ruim vier honderd behoeftige militaire weduwen met hare duizend en meer wezen, zien uit naar een ondersteuning, die haar helaas door de Regeering niet kon worden toegekend, omdat 'ja omdat de wettelijke bepalingen daarin niet voorzien!

Allen de weduwen, van onderofficieren en minderen onzer weermacht die na 1909 werden gepensioneerde, genieten een Rijkspensioen. De anderen hebben haar wanhopigen strijd om het bestaan, die met den angst van haar leeftijd steeds moeilijker wordt, voort te zetten, overgeleverd aan de barmhartigheid van hare landgenooten.

Om eenige verzachting te brengen in dien toestand, sloten vele honderden oud-onderofficieren en minderen zich aanéén, werden lid van 'Weduwenzorg' en verbonden zich tot betaling van een jaarlijkse contributie, waarvan het bedrag, in verband met hun bescheiden inkomsten, zoo hoog mogelijk werd gesteld.

Wij behooven u echter niet te zeggen, dat daarmede de weduwen en wezen hunner oud-collega's niet merkbaar te helpen zijn, en steun van meerdere honderden donateurs en beschermers allermodigst blijft.

Uit de langs den weg van contributie en ondersteuning in het afgeloopen jaar bijeen-gedaarde gelden, kon aan de weduwen slechts een bedrag van f 25 worden uitgekeerd. Vijfen twintig gulden, d.i. nog geen halve gulden per week, voor een gezin, dikwijls bestaande uit zes a acht personen!

U begrijpt, wat dat zeggen wil in deze droevige tijden. En toch waren ze dankbaar voor dien steun, doch zorgvol blijft haar toekomst; wegwijzen zullen ze, de misdeelden, de weduwen van verdienstelijke mannen, die hun leven wijdden en waagden voor Nederland; ten onder-aan zullen de wezen, zoo niet vele warme harten hun medegevoel in materiële steun omzetteren.

Er wordt in deze dagen veel gegeven voor allerlei doel, doch toegestemd moet worden, dat

'Weduwenzorg' verdient in de eerste geleerden te staan, van hen die een beurt krijgen. Elke gift, hoe gering ook, is balsem!

'Zoo gij gezegend zijt van God, Verhoogt haar uit Uw overschot'.

Het bestuur der afdeling Amsterdam,

D. L. VAN PEURSEN, Voorzitter.

P. A. VOS.

C. LAMMES.

J. H. STAAKEN.

H. WOLF.

L. F. UYTENDIJK.

A. SCHENDELAAK, Secretaris.

## Buitenland.

Engeland. Geboortecijfers in Engeland.

In Engeland worden op 1000 inwoners 24.4 kinderen geboren, terwijl deze cijfers bij de Roomsche-gezinde bevolking 38.6 op de 1000 bedragen. Dr. Griffith Jones zegt naar aanleiding hiervan: 'Indien dit proces voortgaat, komen wij tot de droeve conclusie, dat bij het einde dezer eeuw het Protestantische Britannië een land geworden zijn zal, waarin de Roomsche-Katholieke bevolking verreweg de overhand heeft, zonder dat er iemand van den eenen geloofsvorm tot den anderen overgaat'. Dezen toestand zal men na den oorlog in Protestantische kringen onder de oogen moeten zien. De oorzaak van het feit, dat er bij Protestanten zooveel minder kinderen geboren worden dan bij Roomschen, zoekt Dr. Jones in de toenemende zucht van de menschen, om het leven te genieten zonder daarin gehinderd te worden door de bezwaren aan het opvoeden van kinderen verbonden, in den altijd toenemenden druk van het sociale leven en den steeds grooter afkeer dien men van armoede en hare onaangename gevolgen heeft. De Roomsche wordt van dit kwaad, dat zoo algemeen is, weerhouden, zij het ook door vrees. De Protestantische voorvaders werden ook weerhouden door een zuiverder en oprechter 'vrees' Gods. Maar de kritische en rationalistische geest heeft als een scherp zeur gebeten in de ziel van Protestantische landen, met de uitwerking dat alle vrees Gods is verdwenen en daarmede een goed deel van huwelijks-zedelijkheid. Een valse verhouding tot de wet Gods en een verkeerde blik op het leven hebben gemaakt, dat de gezinnen achteruitgingen. Het kwaad zal alleen te berouwen zijn, als de menschen zich weer zonder voorbehoud stellen onder de wet Gods, en het 'licht in zijn licht' zien.

## GEMENGD NIEUWS.

Predikanten in den dienst van het leger. Op den 1sten Sept. l. waren er uit de Evangelische landkerken van Oor-Pruisen 519 predikanten en 307 hulppredikanten en candidaten in den dienst van het leger. Hiervan droegen er 342 de wapenen, 81 predikanten en candidaten sneuvelden.

In Oost-Pruisen waarin de Russen een tijdlang hebben huisgehouden, werd er aan kerkgebouwen, pastorieën en kerkenmeubelen voor ruim 2½ miljoen gulden vernield. 208 kerkelijke gemeenten leden daardoor schade; geheel verwoest werden 26 kerkgebouwen en 26 pastorieën.

Uit Korea. Een Amerikaans zendeling der Presbyteriaansche kerk, de predikant U. E. Blair, heeft, toen hij aan een klas van 50 man Koreaansche Christenen onderwijs gaf, gevraagd, hoeveel hunna, tot Christus geleid waren door middel van de prediking. Twaalf heffen hunne handen op. Toen hij vroeg hoever in een kerk gegaan waren uit nieuwsgierigheid, en getroffen werden door het Woord dat daar gesproken werd, heffen twee de handen op. Twee anderen zeiden, dat zij tot bekeering gebracht waren door het lezen van tractaten. Doch toen gevraagd werd hoever tot het geloof in Christus gebracht werden door het lezen van de kleine Koreaansche Evangelien, die door colporteurs verkocht worden, antwoordden hierop een twintigtal toestemmend.

Sprinkhanenplaag in Palestina. Over de gevolgen van de sprinkhanenplaag die over Palestina gekomen is, schrijft men uit het Syrische weeshuis: 'Ofschoon de regering bevolen had, dat ieder een bepaald aantal sprinkhanen leverde zou en tengevoelde dat dit bevel ook bijv. in Jerusalem en omstreken alleen meer dan een half miljoen eieren verzameld en verdelgd werden, zoo overdedten toch ontelbare awemen sprinkhanen stad en land. Dagen lang streeden de bevolkers van velden en tuinen tegen de gevreesde indringers door met water gevulde vaten in de aarde te plaatsen. De scholen liepen leeg, omdat ieder kind aan den verdedigingsoorlog mee moest doen. Maar het einde was, dat alle pogingen vruchteloos waren, de velden en tuinen, en daaronder ook die van de kleine zendingsgemeenten Bethlehem, Bethdajala en Beth Sahur, de wijnberg, de vruchtbouwen en groententuin van het Armenische weeshuis hebben vreeslijk geleden; niet een groen blaadje bleef over. De wijnstokken, de olijf- en moerbeestebouwen staan geheel kaal. De tuin van het weeshuis is tot een woestijn geworden. De velden van Bethlehem, gelijken op een winterlandschap, waarover de gloeiende zonnelichte trilt. Mocht het zwaarbeteerd land voor de rampen van den oorlog bevrucht blijven!

De Christian Scientists te Berlijn veroordeeld. In het midden van November l. werd voor het Belgische gerechtshof het z.g. 'Gesundheits-Proces' behandeld. Eenige aangehangers van de Christian Science waren aangeklaagd, den dood van iemand door schuld te hebben veroorzaakt. Ieder hunner werd tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld. De 'Staatsanwalt' betogde, dat de Christian Science op verkeerd begrepen wijsgeerige gedachten rust en van geheel verkeerde premissen uitgaat, dat het diametraal tegenover het Christendom staat en dat het geen aanspraak kan laten gelden op den naam van 'wetenschap'. Men kon de werkzaamheid der Scientists niet als een handwerk beschouwen, want dit zou een vernedering van het eerbare handwerk zijn. Men moest het Scientificisme eenvoudig 'Unfug' noemen. Wanneer menschen als de aangeklaagden op de menscheit losgelaten worden, zonder dat zij kennis hebben van krankheden en zonder dat zij een diagnose kunnen maken, dan is dit ergelijk. In het vonnis sprak de rechter: 'Het gerechtshof beschouwt de scientificistische leer als een bespottend van alle Duitsch en Christelijk geloof. De scientificistische leer heeft met het Duitsche denken en gevoelen en met de Christelijke kerk niet het geringste gemeen'.

Een bespraak van den Hongaarschen minister-president. Den 18en November werd te Papa de jaarvergadering van het Gereformeerde kerkelijk district aan de overzijde van den Donau gehouden. Als oppercurator van dit district hield de minister-president bij het openen dier samenkomst een rede, waarbij hij verklaarde, dat hij den grond waaraan het te danken is, dat Hongarije een groote overmacht van vijanden overwon, zocht in de zedelijke en godsdienstige eigenschappen van het Hongaarsche volk. Het Godsvertrouwen der Hongaarsche soldaten heeft hen tot helden gemaakt. Ook wees de minister er op, dat in deze dagen aan het licht treedt, welk een heilige roeping de kerk heeft te vervullen, en hoe dwaas zij handelen, die op aardsche macht of op roegenaamde beschaving pochend, den vasten grond van het geloof wegstooten.

WINCKEL.

## Voor Kinderen.

### AAN VRAGERS.

Van onze lezers J. E. die te N. L. woont in de Vereenigde Staten van Noord Amerika, ontvingen wij den volgende brief:

In de Herald van 17 October, vond ik een drietal vragen van eenige jongelui uit de legerplaats te Oldebroek.

1. Op welke wijze zijn de Indianen in Amerika gekomen. Anders gezegd: langs welken weg is Amerika bevolkt?

2. Hoe zijn de negers daar gekomen?

3. Waren Europa en Amerika vroeger door land verbonden?

De eerste twee antwoorden kwamen niet heel overeen met wat men leert uit de Amerikaansche Historie.

De Indianen, die een roodkopperen huidkleur hebben, komen zeer veel overeen met de Egyptenaren. In het begin werden ook Indianen gevonden met licht haar en witte huidkleur. In het jaar 1000, lang voordat Columbus naar Amerika kwam, ging vanuit Noorwegen een schip met Noormannen onder bevel van Leif Ericson. Zij landden ergens aan de Oostkust en noemden het Vinland, maar niemand weet precies waar het was. Ook was er een volkstam aan de Noordkust van Spanje die van die visscherij leefde. Men geloof dat zij ook naar de Noordelijke zeeën gingen en landden in New Foundland. Waarschijnlijk dat zij daar ook bleven wonen.

In de zeventiende eeuw, toen de Engelsche kolonien pas bevolkt werden, woonden er veel rijke plantagehouders in het zuiden. Zij dreven ook veel handel met andere landen, maar tot nog toe hadden de blanken al het werk moeten doen. Zij verkochten zichzelf dan voor ongeveer 7 jaren, om hun vak te leeren. Daar zij echter niet tegen de groote hitte konden, was het een groote uitkomst, toen een Hollandsche boot, met een lading van twintig gestolen negers, uit Afrika kwam. Zij werden goedkoop verkocht en konden veel beter de hitte op de plantage doorstaan. Ook behoefden zij niet vrijgelaten worden, hetwelk veel goedkoop uitkwam.

Het is recht aangenaam, dat onze lezers zoo goed de Herald leest. Zij vergeet dus de oude moedertaal niet en blijft met ons vol meeleven. Dat is meer dan gezegd kan worden van velen die naar Amerika trekken. Het beste zou natuurlijk zijn voor een klein volk als het onze dat er niemand leeft, die hier nuttig kan zijn.

Wat onze lezers schrift omtrent de bevolking van Amerika is juist. Doch wij maakten geen melding van omdat het de gedane vraag toch niet oplost. De enkele Noren die naar Amerika overstaken kunnen kwalijk in betrekkelijk korten tijd een zoo ontzichlijk groot land zoo bevolkt hebben als de Spanjaarden het vonden omstreeks 1500. Daarbij is de afstand van Labrador tot Patagonië ontzettend groot. Evenmin is veel rekening te houden met het visscherijvolk uit Spanje, de Baskiers. Die waren zelf een klein volk en hun bezoeken aan Amerika zullen niet veel beduid hebben.

Wat eindelijk de overeenkomst tusschen de Indianen van Amerika en de Egyptenaren betreft, het zou zeker al te gewaagd zijn daaruit af te leiden dat Amerika uit Egypte bevolkt is. Daarvoor is de afstand wat al te groot. Vooral wanneer men denkt aan de groote moeilijkheden voor de zeevaart in oude tijden. Bovendien was Amerika vóór Christus geheel geheel onbekend aan Europa, en ook zelf nog duizend jaar daarna.

Een stellig antwoord is dus nog altijd niet te geven.

Wat onze lezers verder meldt over den oorsprong der slavernij in Amerika is een nuttige aanvulling van het reeds gezegde.

Als gezegd, het deed ons genoegen dat ook uit Amerika belangstelling getoond wordt. Doch waartoe dient nu in een brief in 'bina zuiver Nederlandisch een Engelsch onderaandacht? Ook dient niet vergeten dat op het adres niet moet staan Holland maar Nederland. 't Is waar dat Nederlanders zelf op dit punt dikwijls dom of alordig zijn.

E. v. R. te N. vraagt:

We lezen in 1 Cor. 13.

En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.

Waarom is de liefde, de meeste?

Zullen geloof, hoop en liefde, ook na de Volending blijven voortbestaan?